

[Hagen Hagensen]

Jeg vil ikke optage nogen drøftelse om, hvor mange huse man kan rive ned og alligevel have en rimelig sanering af kvarteret som sådant. Der var måske grund til – og det er det, man gerne vil – at man lægger vægt på, om man får ældrevenlig bebyggelse i det område, der bliver ved Søfronten, fremfor at have de gamle og ærlig talt ikke særlig tidsvarende huse stående der.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg bliver altså nødt til at sige til hr. Hagen Hagensen, at det, de to instanser ikke har sagt, er, at bygningerne er fredningsværdige. Det, de derimod har sagt, er, at de er bevaringsværdige, og at hele miljøet er bevaringsværdigt, og jeg vil gerne vise hr. Hagen Hagensen dokumenterne, så han kan se det på tryk.

Estrup (RV):

Jeg tror, de fleste her i denne sal vil være enige i, at det havde været lykkeligt, om vi aldrig var nået så langt med sagen, at den skulle forelægges folketinget. Det havde heller ikke været nødvendigt, hvis Frederiksberg kommunalbestyrelse havde lyttet mere til sine borgere, hvilket jeg synes i høj grad er illustreret af hr. Hagen Hagensens forsøg på nu at forklare, hvad der ligger af bevaring i den pågældende lokalplan.

Men det var heller ikke kommet så langt, hvis miljøministeren i højere grad havde taget sagen alvorligt og lyttet til de protester, som allerede på et tidligt tidspunkt kom fra flere sider i folketinget, protester, som gik på de fundamentale, generelle ting om kommuneplanloven. Derfor synes jeg, at miljøministeren må tage sin meget store del af ansvaret for, at vi er havnet, hvor vi er havnet, og det beklager jeg.

Jeg synes, vi skal gøre tidsforløbet i denne sag klart. Den 21. januar blev de første spørgsmål om denne sag stillet af medlemmer af folketinget. Samtidig lå planstyrelsen i korrespondance med Frederiksberg kommune – der er breve fra Frederiksberg kommune dateret nøjagtig den samme dag – og først over en måned senere når vi så langt, at Frederiksberg kommune faktisk vedtager lokalplanen. I den periode havde der været rig lejlighed for miljøministeren til at se nærme-

re på sagen og med de beføjelser, han har, bede om at få lokalplanen ind; det kunne han have gjort, det har han beføjelser til.

Derfor synes jeg, det er trist, at vi nu i stedet for står i en situation, hvor miljøministeren i meget høj grad har fået viklet sig ind i et net af modsigelser i denne sag. Den første modsigelse så vi i forbindelse med samrådet, hvor det først blev sagt, at fredningsstyrelsen frafaldt sagen over for Frederiksberg kommunalbestyrelse, fordi man fra det særlige bygningssyns side ikke ville rejse en egentlig fredningssag. Det viste sig så, at den udtalelse, der forelå, faktisk var fra før fredningsstyrelsen havde rejst sagen.

Det næste spørgsmål rejste sig omkring spørgsmålet, hvad der lå i »urimeligt høje« boligudgifter, og det viste sig meget hurtigt at være indholdsløst, det, man i den forbindelse kunne kræve af kommunen. Det sidste, der er kommet til, er, at man nu i svaret på beboernes klage siger, at der i princippet i den pågældende lokalplan er tale om bevarende sanering. Samtidig kan vi se af brevvekslingen mellem Frederiksberg kommunalbestyrelse og planstyrelsen, at Frederiksberg kommunalbestyrelse siger, at dette ikke er en aktuell byfornyelseslokalplan.

Dér står vi altså nu med en sag, som er gået håbløst i hårdknude. Det, som efter min mening er det principielle, er, at vi har en kommuneplanlov, som har nogle huller. Den har nogle huller i relation til, hvad man skal bruge vetoretten for styrelserne til, og jeg synes, det er fornuftigt, at vi nu siger, at det i sidste ende må være ministerens skøn og ansvar, hvornår man skal frafalde et veto. Men den har først og fremmest et hul, som vedrører klageadgangen og dermed også spørgsmålet om at sikre beboerne tilstrækkelig indflydelse på beslutninger. Jeg vil gerne slutte af med at citere fra Juristen 1984 en artikel af Bent Christensen m.fl. på side 189:

»Planstyrelsens afgørelse er ejendommelig. Den indeholder ingen begrundelse for, hvorfor eksistensen af det ene retsmiddel – regioplanmyndighedens påseende efter kommuneplanlovens § 25 – skulle udelukke anvendelsen af det andet retsmiddel, § 48. Derudover anfægter afgørelsen hele rammestyningssystemets troværdighed.

Endelig har afgørelsen den formentlig utilsigtede praktiske virkning, at alle klager over brud på rammestyningssystemet fremover vil